

ชุด 2012 The Darkness Earth สัญญาณวันสังหาร

PARASITE

ปรสิตบนดาว

เล่ม **1**

ตัวอย่าง

คืบคลาน ซ่อนกาย

แฝงเร้น และ...ฆ่า!

ผู้เขียน : Half-Life

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Half-Life.

PARASITE ปริดสังหาร เล่ม 1. -- กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2555.
176 หน้า.

1.วรรณกรรมเยาวชนสองขวัญญ์. 1.ชื่อเรื่อง.

ISBN : 978-616-02-0314-7

ชื่อหนังสือ : PARASITE ปริดสังหาร เล่ม 1

ผู้เขียน : Half-Life

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : กุมภาพันธ์ 2555

จำนวน : 176 หน้า

ราคา : 145 บาท

ลิขสิทธิ์เป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ค่าเช่าทอด ไม้ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ขกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์
คณะที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสายกองบรรณาธิการพ็อกเก็ตบุ๊ค
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการสำนักพิมพ์
เลขานุการกองบรรณาธิการ
ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิต
หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานปกและสื่อสิ่งพิมพ์
หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานศิลปกรรมออกแบบรูปเล่ม
กองงานศิลปกรรม

ออกแบบปก
จัดรูปเล่ม
หัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร
รองหัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร
พิสูจน์อักษร

ผู้อำนวยการใหญ่สายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์
ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์
ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ
ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาสินค้า
ฝ่ายการผลิต
แยกสี
พิมพ์ที่
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
ระวี ไหลทอง, สมชาย ภูสวนสมบัติ, สฤณภูกุล แจ่มสมบูรณ์, วิฑูร นิรันดร์ฉาย,
ธัญชลี ธนะสินธุ์, วิรัตน์ ทิมภักดีสกุล, ประชัญ ไชยคำ, นลพร สิริธรรนาวิธาน,
กฤษณาภรณ์ เกษมธำการณ
เอกระพีร์ สุขกุลทิพัฒน์
สิทธิเดช แสนสมบูรณ์สุข
ศรัววรรณ บุญประเสริฐ
ปฎิญาญา ชูศักดิ์
อรุณพร ทาหนุตระ
นพทานต์ วงษ์คล้าย
เบญจภัทร บุญงาษาชรัตน์
ประวาทย์ รัตนสารี, ศติวิมล บุญสุภา, ฐาปนีพร ศรีนนิธิรัฐ, ภาทิน หนัสอำพล, กฤษณา
ฤกษ์แสงศรี, นิธยา บุญช่วยชูสกุล, ชมนันนิศา จุจจินดา
นิธยา บุญช่วยชูสกุล
ฐาปนีพร ศรีนนิธิรัฐ
สุชาดา บุญเสริมเจริญสุข
พรทิพย์ ทองจำปา
ธณีย์ ทวีวาร
ดวงตา เข็มเท็ด
ณิชนันท์ วิบูลย์ศิริวงศ์
กิตติวัฒน์ นิรันดร์ฉาย
ชูชัย ศิระจินดา
ปฎิวัติ มัชฌาประเท, อุวศรี ที่ริบุญเิน
S.S.Film Process
บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด
บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก
เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
โทร: 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39
ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร: 0-2693-0904

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาพบกันอีกครั้ง กับซีรีส์ระทึกขวัญชุดใหม่ ภายใต้ชื่อนักเขียนที่การันตีได้เลยว่า “สุดยอด” นั่นก็คือ Half-Life นั่นเอง

หากใครเป็นแฟนหนังสือชุด “ตำนานโรงเรียนระทึกขวัญ” แล้วละก็... พอได้ยินชื่อนี้ต้องตาลุกวาวและขนลุกเกรียวกันเป็นแน่

เพราะสำนวนการเขียนที่ลื่นไหลและเนื้อหาที่ยากจะคาดเดา บวกกับการ “ฆ่า” ที่ค่อนข้างจะสยดสยองที่ผู้เขียนบรรยายได้อย่างพริกถึงขิงแล้วนั้น แน่نونว่าซีรีส์ชุดใหม่ของ Half-Life ต้องระทึกขวัญไม่แพ้เรื่องใดแน่

ซีรีส์ชุดนี้มีชื่อว่า “2012 The Darkness Earth สัญญาณวันสังหาร” ประเดิมตอนแรกกับตอนที่ชื่อว่า “Parasite ปรสิตสังหาร”

เรื่องราวกล่าวถึงผู้ชายคนหนึ่งที่ได้เดินทางไปพักผ่อนที่เกาะ “อันดามัน พาราไดซ์” สวรรค์แห่งนักท่องเที่ยวและนักพนัน

แต่ไม่น่าเชื่อว่า เพียงแค่ชั่วข้ามคืน บางสิ่งบางอย่างก็แปรเปลี่ยนให้สวรรค์บนดินแห่งนี้ กลายเป็นนรก! เมื่อชายหาด สาวสวย เสียงเพลง กลายเป็นดินแดนเลือด ซากศพ และเสียงกรีดร้อง!

อะไรที่แปรเปลี่ยนเกาะสวรรค์แห่งนี้ แบบหน้ามือเป็นหลังมือ

คำตอบรอคุณอยู่หน้าถัดไปแล้ว...

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

บทที่ 1

ประเทศไทย, มกราคม ปี 2013

หูดดดดด...

เรือสำราญสี่ขาขนาดกลางส่งเสียงคำรามเป็นสัญญาณว่าบัดนี้กำลังจะถึงที่หมายแล้ว หลังจากแล่นช้าๆ ฝ่าคลื่นลมในทะเลมาถึงหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็มๆ เสียงกัปตันเรือประกาศให้ทุกคนบนเรือทราบโดยทั่วกันว่าเวลาที่รอคอยของพวกเขา กำลังมาถึงในอีกไม่กี่นาที บรรดานักท่องเที่ยวต่างก็รูกันมายืนอยู่ตรงกาบเรือฝั่งเดียวกับที่มองเห็นท่าเรือเพื่อชมทิวทัศน์แรก...

ตัวอย่าง

“ยินดีต้อนรับสู่อันดามันพาราไดซ์ สวรรค์ชั้นใหม่แห่งท้องทะเลอันดามัน”

ป้ายบิลบอร์ดสี่ขาผืนใหญ่ตั้งตระหง่านสูงเด่นอยู่เบื้องหน้า มีข้อความสามภาษาเขียนประกอบรูปสวยๆ จากมุมสูงของเกาะอันดามันพาราไดซ์ ป้ายนี้ถือเป็นจุดสนใจแรกๆ ของทุกสายตาทันทีที่เรือจอดเทียบท่าส่งผู้โดยสาร ที่นี่คือเกาะแห่งใหม่ที่นักท่องเที่ยวเพิ่งรู้จักเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา ตั้งห่างออกไปจากชายหาดฝั่งตะวันตกของประเทศไทยกว่าสองร้อยไมล์ทะเล เนื้อที่ร้อยละ 90 ของเกาะไร้ชื่อแห่งนี้เคยเป็นแค่เพียงที่ดินแห้งๆ มีต้นมะพร้าวกับไม้ล้มลุกขึ้นแซมต้นหญ้าอยู่ประปราย อากาศแห้งแล้งมีแต่ดินทราย จนกระทั่งมันถูกเนรมิตขึ้นมาให้กลายเป็นดินแดนที่ใครๆ ก็อยากได้มาสัมผัสสักครั้ง

มันกลายเป็นลาสเวกัสแห่งอันดามัน... สวรรค์ของนักแสวงโชคและแหล่งพักผ่อนที่ดีที่สุดของพวกเขาไฮโซเงินหนาไม่ต่างจากมัลดีฟส์หรือโบราโบรา แม้ที่นี่เพิ่งเปิดมาได้แค่เจ็ดปีเท่านั้น แต่ความหรูหราของมันก็ไม่เป็นรองใคร โดยเฉพาะรีสอร์ตสองฝั่ง ที่ฝั่งหนึ่งมีห้องพักยื่นลงไปทะเลใสๆ ส่วนอีกฝั่งมีเก้าอี้รับลมชายหาด

พร้อมเสิร์ฟอาหารเข้าถึงหน้าห้อง

ในแต่ละวันจะมีนักท่องเที่ยวหลายร้อยคนเดินทางเข้ามายังเกาะแห่งนี้ ด้วยเรือของบริษัทที่ผูกขาดในชื่อของ “เฮเวนัมเบอร์ไนน์ชิพ” (Heaven Number 9 Ship) โดยนักธุรกิจชาวไทยที่ใครๆ หลายคนจับตามองอย่าง แดนไท อัครา หนุ่มหล่อและเก่งเกินอายุ เขานำเงินมรดกที่เขาได้รับมาสร้างรีสอร์ตที่นับสิบแห่งก่อนจะซื้อเกาะแห่งนี้ด้วยการวิ่งเต้นให้คนใหญ่คนโตทำเรื่องอนุมัติ ก่อนจะจัดสรรให้มันกลายเป็นรีสอร์ตและโรงแรมระดับห้าดาว สวรรค์บนดินของคนมีเงินแบบที่ใครๆ ต่างก็ใฝ่ฝันอยากมาเที่ยวสักครั้งในชีวิต

เรือสำราญของเฮเวนัมเบอร์ไนน์ชิพแล่นเทียบท่าวันละครั้ง คือเวลาสิบนาฬิกา แล้วรอนักท่องเที่ยวที่เช็คเอาท์จนถึงเที่ยงครึ่งแล้วจึงแล่นกลับ นักท่องเที่ยวจะได้สัมผัสกับบรรยากาศตื่นตาตื่นใจตั้งแต่ก้าวขาขึ้นเรือขนาดสองร้อยที่นั่งที่พร้อมไปด้วยสิ่งบันเทิงและความสะดวกสบาย ไม่ว่าจะเป็นบาร์ เลานจ์ ส่วนฟังเพลง สระว่ายน้ำบนระเบียงเรือ ฟิตเนส สปา คาราโอเกะ มื้อค่ำสุดหรู จนถึงห้องนอนหลายระดับตามความต้องการและกำลังทรัพย์ของลูกค้า เดินทางอย่างเชื่องช้าบนผืนน้ำจนผ่านหนึ่งคืนจึงจะถึงที่หมาย

ธรรม์เฝ้ามองพวกไฮโซเริงร่ำรับลมทะเลอย่างเงียบๆ อยู่มุมท้ายสุดของระเบียงเรือ

สำหรับเขาแล้ว ที่นี้คงไม่มีอะไรมากไปกว่าสถานที่ฆ่าเวลาแห่งใหม่และมีไว้เพื่อหาเงินจากการพนันแบบเดียวกับที่ได้มาจากลาสเวกัส ไม่ว่าจะเป็นแบล็คแจ็กหรือโป๊กเกอร์ ยามนี้เขาเพียงแค่นิ่งฟังรั้วกันของเรือ ไม่ได้คิดจะแสวงปรับเปลี่ยนท่าที่ห้าวดูตามปกติเป็นหนุ่มवलขึ้นอย่างนี้น้องสาวชอบเตือนเวลาเขาออกงานสังคม ชายหนุ่มหยิบแจ็กเกิดสติดาราคาแพงที่นานๆ จะสวมพอให้ตัวเองดูมีรสนิยมขึ้นพร้อมกับใส่แว่นกันแดดราคาแพงระยับของอาร์มานี่

ผู้หญิงหลายคนมองมาทางเขา สะดุดตากับทรงผมสั้นง่ายๆ แต่รับกับใบหน้าคมๆ นั้น ยิ่งเมื่อเขาไวกะบางๆ พอให้หน้าดูเข้มขึ้น ใบหน้าก็คมเข้มเหมือนพวกลูกครึ่ง โดยเฉพาะดวงตาสีเขียวมรกตที่ได้มาจากแม่ นั่น ถือเป็นตัวช่วยเรียก

ให้สาว ๆ เข้ามาไม่เคยขาด เพียงแต่สายตาของผู้หญิงบนเรือลำนี้แค่ปรายตามอง
เสมือนว่าพวกเขาเป็นต่อกว่าเขา

เขารู้ว่าที่นี่ย่อมต่างไป ผู้ชายเงินหนาควมมีราคากว่าผู้ชายหน้าตาดี...

เมื่อเรือจอดเทียบท่าสนิท นักท่องเที่ยวต่างก็ทยอยเดินลงจากเรือ พนักงาน
เตรียมเวลคัมดริงค์ไว้พร้อมทั้งผ้าเย็น กลิ่นของน้ำมะพร้าวอ่อนโซยเข้าจมูกทันที
ที่เขาตีมน้ำใส ๆ แก้วนั้น เบลบอยเดินมารับกระเป๋าดั้งแต่ก้าวแรกที่เหยียบบนพื้น
เกาะแห่งนี้ ธรรมเนียมขยับกระเป๋าสะพายใบเดียวของเขาให้แนบไหล่ชนิดที่ไม่ให้ใครมา
ยุ่มย่าม พนักงานยกกระเป๋ายืนรอนอยู่นั้น ได้แต่เดินตามชายหนุ่มไปที่ฟรอนท์ของ
โรงแรมด้วยความงุนงงกับสายตาดูๆ ภายใต้แว่นกันแดดสีอ่อนนั้น

“เช็คอินห้อง 1012” ธรรมเนียมฝ่ายพูดเองทันทีที่เขาเดินถึงฟรอนท์ โดย
ไม่ได้สังเกตเห็นด้วยซ้ำว่าตลอดทางที่เดินเข้ามา ตั้งแต่ท่าเรือจนถึงเคาน์เตอร์นั้น
ได้ผ่านมาแล้วทั้งมุมจิบกาแฟในสวนน่านั่ง ลานน้ำพุอลังการออกแบบอย่างสวยงาม
ร้านค้าตกแต่งให้เป็นเหมือนถนนคนเดินเล็กๆ สำหรับนักช้อปปิ้งที่ต้องการบรรยากาศ
ของร้านค้าริมถนนในเมือง โดยพื้นปูด้วยอิฐเรียงกัน

แต่สิ่งที่เขาสนใจจะมองนั้นมีแค่ป้ายที่แบ่งส่วนระหว่างโรงแรม รีสอร์ท
โรงละคร และคาสิโนเท่านั้น

“จากนี้เดินไปคาสิโนยังไง” ร่ำสูงถามระหว่างที่พนักงานหยิบบัตรเครดิต
ของเขาไปรูตชำระเงิน

“ออกไปทางซ้ายมือของลิอบบี้จะมีทางเดินเชื่อมค่ะ คุณสามารถอ่านป้าย
บอกทางได้ตลอดทางหรือสอบถามพนักงานได้ทุกคนค่ะ” พนักงานสาวเสียงหวาน
คนข้างๆ เป็นฝ่ายบอกเขาแทน

“ขอบคุณครับ” ธรรมเนียมยิ้มน้อยๆ ให้เธอ สายตาเขาอ่านป้ายชื่อสีทองที่ติดอยู่
บนชุดพนักงานต้อนรับนั้น

ที่หน้า...

“ทางนี้ครับท่าน”

แล้วความสนใจของเขาที่มีต่อสาวสวยท่าทางใจดีตรงหน้าก็ถูกเบนออกไปทันทีที่สายตาเหลือบไปเห็นชายวัยกลางคนในชุดสูทเดินผ่านด้านหลังเขาไป

คาร์ลอส มัวร์ มหาเศรษฐีผู้รักสนุกกับการเล่นพนัน คนเดียวกับที่เสียเงินให้เขาในคาสิโนลาสเวกัสเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ครั้งนั้นเงินพนันสูงถึงล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และทำให้เขาได้มาที่เกาะแห่งนี้อย่างสบายใจ

“นี่ละ” พนักงานเซ็คอนด์แฮนด์ให้เขาอย่างสุภาพ ธรรมเนียมกระเป๋าตัวเองเดินตามเบลบอยไป พลางลอบมองมหาเศรษฐีคนนั้นอย่างสนใจ

ถ้าต้องเสียเงินอีกก็อย่ามาโทษแล้วกันนะลุง...

“เออน้อง ที่นี่มีพูลให้เล่นไหม” ธรรมเนียมไปถามพนักงานหนุ่มน้อย เวลานั้นมีแค่ทั้งคู่ที่อยู่ในลิฟต์

“อยู่ในบาร์เอนด์เรสเตอรองชั้นสองครับ”

“แล้วบาร์ริมสระละ”

“มีครับ มีทั้งสระว่ายน้ำที่ใหญ่ที่สุดของโรงแรมที่อยู่ด้านหลัง และสระว่ายน้ำบนระเบียงชั้นห้าครับ”

“แล้วถ้าพี่อยากกินส้มตำละ”

“มีร้านอาหารไทยอยู่โซนบีชั้นสองครับ”

“ถ้าพี่อยากกินเคเอฟซีอะ”

พนักงานที่ตอบจะฉานมาตลอดเหลือยมองเขาเล็กน้อยอย่างอึ้งๆ

“ไม่มีครับ แต่มีร้านอาหารที่ทำไก่ทอดได้อร่อยไม่แพ้กันอยู่ด้านล่างทางเดินไปคาสิโนครับ”

“ซีอะไรละเรานะ” เขาถามอีก ในใจพนักงานตอนนี้อยากจะให้ถึงห้องไวๆ

“จูนครับ”

ประตูลิฟต์เปิดออก มองเห็นพรมแดงด้านหน้า พนักงานฝึกหัดหนุ่มหน้าดีวัยสิบเก้าปีรีบพาตัวเองออกมาทันที แล้วเดินนำธรรมเนียมไปจนถึงหน้าห้อง ไม่ทันได้หันมองว่าอีกฝ่ายยิ้มมุมปากด้วยความชอบอกชอบใจ

“ชอบใจมาก” แล้วธรรมเนียมก็หยิบเงินในกระเป๋าส่งให้เป็นทิป พอเห็นจำนวน

เงิน จนก็ยิ้มออกมาราวกับลืมไปแล้วว่าตัวเองถูกกวานประสาทไปเท่าไร

“ฮู้วว”

แม้จะเป็นห้องระดับล่างของโรงแรม แต่มันก็สวยงามจนไม่อาจหาที่ติได้ ทั้งการจัดแต่งห้องสไตล์โมเดิร์นแบบเรียบง่ายที่ดูคล้ายกับอยู่บ้านตัวเอง แต่ความสวยเรียบของมันนั้นชวนให้หลงใหล พรหมผืนนุ่มทำให้รู้สึกดีตั้งแต่สัมผัสแรกหลังถอดรองเท้า อากาศสดชื่นจากเครื่องฟอกอากาศ ขวดแชมเปญแช่ไว้ในถังน้ำแข็งตั้งอยู่บนโต๊ะรอรับผู้มาเยือน โซฟานุ่มๆ ที่เพียงแค่วิ่งตัวลงก็ตั้งได้จนเผลอตบกระโถดเล่นไปหลายรอบ จอโทรทัศน์ขนาดใหญ่ติดฝาผนัง ธรรมชาติแท้จะทิ้งตัวลงนอนกลิ้งบนโซฟา ถ้าไม่เห็นเตียงของห้องนั้นทั้งกว้างและนุ่มยิ่งกว่า

นี่มันสวรรค์ชัดๆ

เขายิ้มกว้าง เดินไปเปิดม่านระเบียงออก

“โอ้โฮเฮะ...”

วิวด้านนอกห้องของเขานั้นถือว่าใช้ได้ ห้องของเขาอยู่ในส่วนด้านข้างของโรงแรม มองไปเห็นโรงละครหลังใหญ่ซึ่งเป็นจุดขายสำหรับพวกரசนิยมสูงๆ โดยเฉพาะ เยื้องไปเป็นโซนด้านหลังโรงแรม มีสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ บาร์ข้างสระสปาหวด และไกลออกไปด้านซ้ายมือ เป็นตึกสีขาวทรงยุโรปกลางท่าทางหรูหรา

ที่นั่นคือคาสีโน

ธรรมชาติเตรียมสุทมาพร้อม ที่นี้ต้องแต่งตัวภูมิฐานพอถึงจะได้เล่นโต๊ะเดียวกับแขกวีไอพีคนอื่น งานนี้เขาต้องสร้างชื่อสักหน่อย อย่างไรก็ตามเสีย หากคาร์ลอสเห็นหน้าเขาก็คงจะทำให้เขามีชื่อเสียงขึ้นมาในหมู่นักเล่นที่นี้แน่ๆ แล้วถ้าหากเป็นอย่างที่เขาหวังละก็ ไม่กี่วันเขาจะเข้าถึงโต๊ะพนันที่ใหญ่และเงินหนักที่สุดของเกาะแห่งนี้ ชายหนุ่มเดินไปหยิบสมุดบัญชีของตนเองขึ้นมาดูเพื่อให้แน่ใจว่าตัวเองจะไม่คำนวณผิด

ยังอีกไกลกว่าจะถึงห้าล้านดอลลาร์ ไหนจะความเสี่ยงที่จะหมดตัวก็มีอยู่มาก

ชายหนุ่มเปิดกระเป๋าถือของตนออก ภายนอกมันเหมือนกระเป๋าเสื้อผ้าของนักท่องเที่ยวประเภทแบ็คแพ็คเกอร์ทั่วไป ขนาดใหญ่ชนิดที่แนบกับหลังได้แล้วยัง

ต่ำลงไปจากสะโพกอีกเล็กน้อย พอเขาเอาเสื้อผ้าออกหมด ชายหนุ่มก็กดสวิตช์ลับที่ซ่อนอยู่เพื่อปิดเครื่องพรางการตรวจโลหะ ก่อนจะเปิดชิปลับออก เขาลงทุนไปกับเจ้ากระเป๋านี้ไม่น้อย แต่กรรมดู่จะไม่สนใจ

ข้างในช่องลับนั้นมีปืนสั้นวางเรียงกันสองกระบอก ปืนลูกซองและไรเฟิลชนิดยังไม่ประกอบอีกหนึ่ง กับอุปกรณ์เล็กๆ น้อยๆ จำพวกมิด, เชือก ฯลฯ

กรรมดู่มองดูสิ่งของต้องห้ามที่ตัวเองครอบครองไว้อย่างเย็นชา สายตาของเขาเรียบเฉย อย่างไรก็ตามเสียเขาก็แค่จะพกมันมาเพื่อไว้ใช้ยามจำเป็นเท่านั้นเอง

เมื่อตะวันลับขอบฟ้าไป...

ยามราตรีของอันดามันพาราไดซ์ก็ยิ่งชวนให้ผู้คนหลงใหล แสงไฟในสระว่ายน้ำสะท้อนไปมารับกับจังหวะของเสียงดนตรี คาสีโนที่ดูเหมือนตึกเก่าๆ น่าเกรงขามในยามกลางวัน บัดนี้กลับเต็มไปด้วยแสงสีที่ส่องตัวตึก ดูดึงดูดไม่ต่างจากกองไฟที่ยั่วแรมเมา ชวนให้นักเสียงโชคเงินหนาพากันเดินตรงไปสู่ที่แห่งนั้น

กรรมดู่ถอยหลังไปตั้งแต่บ่าย แคมเปญต้อนรับหมดขวดไปนานแล้ว โทรทัศน์ถูกเปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน ร่างสูงขยับตัวอย่างสะลึมสะลือเดินโซเซไปยังอ่างล้างหน้าในห้องน้ำ วิกน้ำเข้ามาล้างหน้าเพื่อให้หายงัวเงีย เสียงโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้ดังลอดเข้ามา

“จากเหตุระเบิดตึกของเซตกักกันโรคติดต่อในรัฐอริโซนา สหรัฐอเมริกา เมื่อสามวันที่แล้ว ขณะนี้ทางรัฐบาลสหรัฐฯ ได้ออกมาชี้แจงถึงการปล่อยให้เพลิงไหม้จากการระเบิดลูกกลมจนกลายเป็นทะเลเพลิงเพื่อฆ่าเชื้อในบริเวณเซตกักกันโรคทั้งหมด และประกาศให้เขตนั้นรวมถึงรัศมีโดยรอบอีกหนึ่งร้อยไมล์เป็นเขตปิดตายในทันที เหตุเพราะประชาชนต่างพากันตื่นตระหนกว่าอาจจะมีสารเคมีและเชื้อโรคกว่าร้อยชนิดที่อยู่ในตึกแห่งนั้นหลุดรอดออกมา โดยทางรัฐบาลออกมาแถลงการณ์แล้วว่าไม่มีสิ่งใดน่าวิตก รวมทั้งขอให้ติดตามข่าวสารที่ถูกต้องจากรัฐบาล อย่าเชื่อข่าวลือใดๆ ที่อาจตามมาในระยะนี้”

เสียงผู้ประกาศข่าวพูดภาษาอังกฤษสำเนียงไทยดั่งฟังชัดเพราะเขาจงใจเปิด

เสียงไว้ ธรรม์ฟังแล้วก็ไม่ได้ใส่ใจสักเท่าไร เขาหยิบแจ็กเก็ตสีดำตัวเดิมมาสวมทับคว่ำกระเป๋าตังค์กับคีย์การ์ด ตั้งใจจะไปหาอะไรกินในห้องอาหารของโรงแรมก่อนที่จะไปคาสีโน

“ขอโทษครับ/ขอโทษค่ะ”

ชายหญิงคู่หนึ่งวิ่งมายังลิฟต์พร้อมตะโกนบอกเป็นภาษาไทยก่อนที่ลิฟต์จะปิด ธรรม์มองสองหนุ่มสาวเดินเข้ามาในลิฟต์แล้วจึงขยับตัวหลบไปด้านหลัง ดูจากแหวนที่นิ้วนางข้างซ้ายของทั้งสองบวกกับท่าทางที่เขินอายของพวกเขา ธรรม์ก็พอเดาออกกว่าเป็นคู่แต่งงานใหม่ ชายหนุ่มขยับออกห่างอีกเล็กน้อย ยิ้มรับพอเป็นพิธีเมื่อทั้งสองส่งยิ้มให้แล้วฝ่ายชายก็มายืนคั่นกลางระหว่างเขากับภรรยา

ธรรม์มอ้มยิ้ม สายตาสกับฝ่ายหญิง เธอเองก็ยิ้มน้อยๆ ให้เขาเป็นเชิงว่าอย่าได้ถือสาอาการขี้ทิ้งของสามีเลย เขาจึงทำเป็นมองโน่นนี่ไปเรื่อย รอเวลาให้ถึงชั้นล่าง

พลลิฟต์เปิด เสียงวุ่นวายก็แทรกเข้ามาให้ทั้งสามได้ยิน

“จับไว้เดี๋ยวนี้ เร็วเข้าๆ!”

ใครบางคนส่งเสียงออกคำสั่งอยู่ไกลๆ ธรรม์เห็นผู้ชายคนหนึ่งท่าทางแปลกๆ วิ่งผ่านหน้าลิฟต์ไป ตามด้วยรถป. อีกสองคนที่วิ่งตามไปอย่างรวดเร็ว คู่รักที่อยู่ลิฟต์กับเขาจับมือกันไว้ด้วยท่าทางตกใจไม่น้อย ธรรม์เห็นแบบนั้นจึงเป็นฝ่ายเดินออกมาจากลิฟต์ก่อน

“เป็นอะไรมาใหม่” ที่นำถามเพื่อนร่วมงานที่นั่งทรุดตัวอยู่กับพื้น เพื่อนร่วมงานคนเดียวที่รับเช็คอินธรรม์เมื่อตอนที่เขามา ชายหนุ่มมองเห็นเลือดที่ไหลออกมาจากแขนเสื้อของหญิงสาวคนนั้นหยดลงไปที่พื้นและท่าทางจะไม่หยุดงายๆ

“ไม่จ้ะ... ไม่เป็นไรมา” เธอคนนั้นบอกด้วยสีหน้าซีดๆ

“ตายแล้ว เลือดเธอออกนี่” พนักงานต้อนรับสาวร้องออกมาเมื่อเห็นแผลที่แขน เธอทำอะไรไม่ถูกได้แต่นั่งจจนธรรม์เป็นคนเอาผ้าเช็ดหน้าของเขามาพันเหนือท่อนแขนของหญิงสาวไซคร้ายคนนั้น

“เกิดอะไรขึ้น” เขาถาม คนแถวนั้นต่างมองมาที่ทั้งสามคนเป็นตาเดียวกัน

“ไม่รู้เหมือนกันค่ะ รุ่งๆ เขาก็อาละวาดแล้วเอานี้วิจิกแขนฉัน” สาวผู้เคราะห์

ร้ายตอบเสียงสั้นเครือ ธรรม์พุงเธอให้ยื่นขึ้น ในใจก็นึกสงสัยว่ารอยแผลฉกเป็นทางนี้เกิดจากนิ้วมือของผู้ชายคนนั้นได้อย่างไร กระทั่งผู้จัดการโรงแรมเดินออกมาด้วยท่าที่รอนรน

“เกิดอะไรขึ้น” ชายวัยกลางคนท่าทางสุภาพถามลูกน้องด้วยสีหน้าเครียดๆ ที่น่ากำลังจะเอ่ยปากบอกรายละเอียดเท่าที่เธอรู้ แต่ผู้จัดการโรงแรมก็หันมาหาธรรม์

“ขอบคุณนะครับ” เขาเอ่ยอย่างสุภาพต่อชายที่ช่วยเหลือลูกน้อง และยังเป็นบอกรายละเอียดหน้าหน้าที่ของแขกในโรงแรมแล้วเช่นกัน จากนั้นก็ให้พนักงานโรงแรมชายอีกสองคนก็พุงเธอไป โดยที่หน้าเป็นฝ่ายตอบคำถามแทน

“จู่ๆ แขกคนหนึ่งก็อาละวาดนะค่ะ ตอนนี้นำไปจัดการอยู่”

“เธอ ได้เรื่องยังไรรายงานผมด้วยนะ” เขาบอกก่อนจะเห็นว่าธรรม์ไม่ยอมไปไหน จึงยื่นมือมาหาเพื่อทักทายอย่างเป็นทางการ

“ผมโรเจอร์ เป็นผู้จัดการโรงแรม ต้องขอบคุณคุณ...”

“ธรรม์”

“ครับ คุณธรรม์ ขอบคุณมากๆ และขอภัยสำหรับความไม่เรียบร้อยด้วยนะครับ”

“ไม่เป็นไร เวลาผมเมาผมเป็นหนักกว่านี้อีก ว่าแต่ผมจะหาบาร์บีคิวอร่อยๆ ใต้ที่ไหน” ธรรม์เอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มๆ ท่าทางเหมือนไม่ใส่ใจอะไร ทั้งที่สายตาของเขายังเหลือบมองรอบตัวอยู่บ่อยๆ และเริ่มลังเลว่าควรจะไปกลับพุงนี้เลยดีหรือไม่

ที่นำดูหน้าซีดลงหลังจากเห็นแผลที่ต้นแขนของเพื่อนร่วมงานเมื่อครู่ สายตาของชายคนนั้นที่มองอย่างสะใจเมื่อเห็นพนักงานสาวกริดร้องยังติดตาเธอ นี่เธอไม่ได้มาทำงานไกลบ้านเพื่อเจอเรื่องเสี่ยงอันตรายแบบนี้สักหน่อย แต่ความเรื่องมากของแขกที่มาพักก็ทำให้งานของเธอเยอะมากพอแล้ว โดยเฉพาะพวกที่ร่ำรวยมหาศาลเสียจนมาด้วยเรือพิเศษส่วนตัว ยิ่งถ้าเมื่อครู่คนที่ถูกทำร้ายกลายเป็นเธอละ...

อีกสิบนาทีลูกค้าเจ้าประจำอีกรายก็จะมาถึง เธอต้องจัดการสภาพยุ่งๆ เมื่อครู่ให้เรียบร้อยที่สุด ก่อนจะเตรียมต้อนรับบริติช หรือคุณริน ลูกสาวเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่รวยที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตามที่ใครก็รู้ว่าเธอคนนี้

เอาแต่ใจแค่นี้

เฮ้อ... เรอมองนาฬิกาอย่างเบื่อหน่าย อย่างไม่เสียดายก็จะเลิกงานแล้วจึงทำตามหน้าที่ไป แม้ว่าจจะจัดเตรียมไปเรื่อยๆ ตอบคำถามลูกค้าเป็นพิกๆ ในใจของหญิงสาวกลับยังนึกถึงภาพของผู้ชายนั้นตาสีเขียวอ่อนคนเมื่อครู่ เขาคนนั้นดูน่ารักและเป็นกันเองต่างจากแขกคนอื่นๆ ที่มักทำตัวไฮโซทุกระเบียดนิ้ว

น่ารักดีนะ

“คุณรติญามาแล้วนะ” เสียงพนักงานชายที่อยู่ตรงท่าเรือดังออกมาจากเครื่องตอบรับเพื่อเป็นสัญญาณเริ่มการต้อนรับ แค่นี้ได้ยินชื่อ ที่น่าก็หงุดหงิดใจขึ้นมาทันที แต่เธอต้องบ่นหน้าไว้ จำได้ว่าครั้งที่แล้วเธอทำเต็มที่ แม่คุณหนูคนนี้นั่งเหวี่ยงใส่ด้วยเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่ว่าจะเป็นเวลาของเรือ ความซ้าไม่ทันใจของลิฟต์ อะไรที่มันเป็นเรื่องที่ไม่ได้เธอก็คอมเมนต์จนโรงแรมแห่งนี้ดูบกร่องไปทั้งหมด

รติญาเป็นผู้หญิงที่สวยงาม รูปร่างผอมบาง หน้าตาน่ารัก ผิวขาวผ่องเหมือนมีออราเปล่งประกายออกมาตลอด น่าเสียดายที่เธอเย่อหยิ่งไม่ทำตัวให้สัมพันธ์กับคนโดดเด่น ด้วยวัยยี่สิบสามปี เธอเป็นที่จับตามองเพราะความสามารถด้านแฟชั่นไม่เป็นรองใคร เธอมาที่นี่เดือนละครั้งเพื่อดูโชว์โอเปร่าในโรงละคร และเพื่อกระตุ้นกระแสข่าวในวงสังคมเรื่องของเธอคือคนพิเศษของแดนไท ทั้งที่ที่นั่นไม่เคยเห็นทั้งสองมาด้วยกันสักครั้ง

พอประตูเปิดออก หน้าตาที่บึ้งตึงก็ต้องถูกเก็บซ่อนไว้ ที่น่ายิ้มกว้างรับคุณหนูรติญาอย่างจริงใจที่สุดเท่าที่เธอจะบั่นไหว

เวลาเดียวกัน อีกด้านหนึ่ง...

พนักงานรักษาความปลอดภัยสองคนพยายามวิ่งกวาดแขกที่อาละวาดทำร้ายเจ้าหน้าที่แผนกต้อนรับของโรงแรมให้ทัน ชายร่างสูงใหญ่วิ่งฝ่าความมืดออกไปทางโซนริสอร์ทอย่างรวดเร็ว ที่ฝั่งริสอร์ทด้านนั้นเป็นที่ติดชายหาดส่วนตัวด้านตะวันออกของเกาะ แขกที่มาพักผ่อนใหญ่ออกไปนั่งทานอาหารริมทะเล ไม่ก็หาความสุขแถว

สระว่ายน้ำ เลานจ์ หรือคาสีโน ไฟทางที่ติดสลัวๆ เพื่อให้ดูสวยบัดนี้กลับทำให้การค้นหานั้นยากขึ้นไปอีกเท่าตัว

“เห็นตัวไหม” พนักงานรักษาความปลอดภัยคนหนึ่งถามผ่านทางเครื่องส่งสัญญาณวิทยุไปยังห้องควบคุมโทรทัศน์วงจรปิดของเกาะ พนักงานผู้เฝ้าจอมอนิเตอร์มองดูกล้องทุกตัวที่อยู่บริเวณนั้นอย่างละเอียดแล้วจึงตอบกลับมา

“ไม่เห็นแะะ เดี่ยวๆ อยู่ตรงหลังที่สิบเอ็ด รีสอร์ทหมายเลขสิบเอ็ด เหมือนจะเข้าไปแล้วด้วย!”

พนักงานรักษาความปลอดภัยทั้งสองคนจึงรีบวิ่งตรงเข้าไปตามที่ได้ข้อมูลทันที แม้ว่าชายคนนั้นจะเป็นแขกแต่ก็ทำร้ายพนักงานทั้งที่ไม่ควร ทั้งสองรู้ว่าเขากำลังตามบุคคลบ้าคลั่งทำทางอันตราย และเมื่อเข้าไปข้างในจะไม่มีใครบอกแล้วว่าชายคนนั้นอยู่ตรงไหน ทั้งคู่จึงหยิบกระบองออกมาถือไว้ในมือเพื่อป้องกันตัว

“เฮลละ” หนึ่งในนั้นส่งสัญญาณก่อนที่จะอีกคนจะไขกุญแจเข้าไป

“เดี๋ยวถ้าเห็นเขาออกมาฉันจะบอก” พนักงานหน้าจอมอนิเตอร์พูดใส่เครื่องส่งสัญญาณ ก่อนที่ทั้งสองคนจะหายเข้าไปในห้องพักหมายเลขสิบเอ็ด และไม้ออกมาอีกเลย...

“สุดยอด”

ชรรมย์ยิ้มว่า เขาโกยชิพจำนวนแสนดอลลาร์เข้ามาในกระเป๋า ความดวงดีบวกกับความกล้าได้กล้าเสียของหนุ่มคนนี้ทำเอาคนอื่น ๆ มายื่นขอช่วยเชียร์อย่างสนุกสนาน ตั้งแต่สองทุ่มจนล่วงเลยมาถึงตีสองเสียงเชียร์ถึงได้เริ่มเบาบางลง สายตาของชรรมย์สบเข้ากับสายตาของคาร์ลอส มัวร์ ที่เพิ่งออกมาจากห้องเล่นโป๊กเกอร์ ทำทางวันนี้ชายกลางคนจะรับทรัพย์ไม่น้อยจึงยิ้มให้ชรรมย์อย่างอารมณ์ดี

แต่ร่างสูงกลับหมดอารมณ์เล่นเสียอย่างนั้น เขาลุกจากโต๊ะเพื่อเอาชิพไปแลกเงินก่อนจะเดินกลับโรงแรมตามลำพัง เสียงเพลงที่สระว่ายน้ำหลังโรงแรมเงียบลงไปแล้ว เหลือเพียงเสียงของคาสีโนที่ดังไกลออกไปเรื่อยๆ ชายหนุ่มมองดูห้องฟ้ายามดึก เมฆสีแดงจับตัวอยู่ไกลๆ มองไม่เห็นดวงดาวบนท้องฟ้า

พายุคงกำลังจะมา...

ชายหนุ่มขยับแจ็กเก็ตให้กระชับร่าง มองดูทางเข้าโรงแรมที่บัดนี้เงียบเหงา
มันคงดีมากมายแล้วสินะถึงได้เงียบแบบนี้

แต่บางทีมันก็เงียบเกินไปนะ...

ธรรม์เดินมาจนถึงตัวโรงแรม พนักงานต้อนรับไมใช่ที่น่าแล้ว เป็นหญิงสาวอีก
คนกำลังคุยอยู่กับชายหนุ่มร่างบางท่าทางอายุน้อย ในมือถือกล่องไวโอลินเอาไว้

ร่างสูงเดินเข้าลิฟต์กดชั้นสิบเพื่อขึ้นห้องพัก มองดูตัวเองในกระจกสะท้อน
ของผนังลิฟต์ เคราที่ยาวขึ้นกับขอบตาล้ำๆ ทำให้เขาดูโทมรมลงไปนิดตา ไม่
เหลือครบคนเต็ม

ตั้ง...!

ธรรม์ได้ยินเสียงเหมือนบางอย่างตกลงมาบนลิฟต์ จู่ๆ ลิฟต์ก็กระซาก
ตัวอย่างแรงก่อนที่จะค้างอยู่อย่างนั้น ไฟแสดงชั้นดับลง ไฟฉุกเฉินขึ้นมาแทน
ร่างสูงเข้เล็กน้อยก่อนจะยืนนิ่งอย่างงุนงง มองดูว่าเกิดอะไรขึ้น

แล้วไฟก็กลับมาติดตามเดิมพร้อมกับลิฟต์ที่เลื่อนขึ้นไปจนถึงชั้นสิบตามที่เขา
ได้เลือกไว้ ทุกอย่างกลับเป็นปกติ

เมื่อก็มันเกิดอะไรขึ้นนะ?

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว สัญชาตญาณบอกว่าต้องมีบางอย่างไม่ชอบมาพากลเกิด
ขึ้น ร่างสูงกดปุ่มให้ลิฟต์เปิดค้างไว้ ก่อนจะเงยหน้ามองดูเพดานลิฟต์ เอ้อมมือสุด
แขนไปตรวจดูเพดาน สภาพของมันยังคงเหมือนเดิม ไม่ได้มีรอยบุบตรงไหน พอ
เห็นแบบนี้แล้วเขาก็เดินออกมาด้วยความไม่เข้าใจ พลังหยิบการ์ดเพื่อเปิดห้อง
ของตนเอง

อากาศเย็นๆ บวกกับเตียงนุ่มๆ ทำให้ธรรม์ที่อ่อนล้าฝลี่ยหลับไปโดยไม่ได้
สนใจเรื่องเสียงแปลกๆ นั้นอีกเลย...

รู้ไหมว่า...บนโลกนี้มีคนถูกปรสิตแฝงอยู่ในร่างกาย
มากกว่า 15 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนประชากรทั่วทั้งโลก
และปรสิตบางตัวก็พัฒนาจนสามารถควบคุม **โฮสต์** ได้

แล้วคุณแน่ใจได้อย่างไรว่ามันไม่ได้แฝงอยู่ในตัวคุณ!

เมื่อ **ธรรม์** เดินทางมายังเกาะแห่งหนึ่ง
โดยหวังว่าเกาะแห่งนี้จะเป็นที่ตั้งสวรรค์สำหรับชายหนุ่ม
ผู้ที่ต้องการการพักผ่อน
แต่แล้ว...ฝันร้ายก็เริ่มต้นขึ้น
เมื่อสวรรค์แปรเปลี่ยนเป็นนรก!
จากเสียงเพลง ชายหาด และสาวสวย
กลับเป็นเสียงกรีดร้อง รอยเลือด และศพ!

ตัวอย่าง

SIAM INTER
Multimedia

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

ใบเครื่องบิน สยามอินเตอร์มีเดีย จำกัด (มหาชน)

459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทรศัพท์ 0-2693-0904

B1892 / วสนกรสมเวยชนเสยงขวัญ / www.smm.co.th

ออกแบบปก : นิลา บุญช่วยชูสกุล

ราคา **145** บาท

ISBN 978-616-02-0314-7

9 786160 203147

03-04-00802-100

0 304008 021006